

De Lemsteraak Strinda

FOTO: MARIANNE VAN DER LINDEN, SCHEEPSWIJS

De Strinda werd in 1973 in opdracht van de (schoon)ouders van de huidige eigenaren gebouwd op de werf van Jonker Paans in Dordrecht. Het ontwerp was van een zekere Jansen en de afmetingen waren 11,48 x 3,65 m. Jonker Paans had, in een tijd dat Lemmeraken niet aan te slepen waren, geen lange wachtlijst voor de bouw van een aak. Gaandeweg bleek wel dat de bouw van die aak om een veel grotere inspanning vroeg dan ze hadden verwacht en het is ook bij deze ene aak gebleven. De Strinda is een schip waar gewoon al 34 jaar met veel plezier op is en wordt gevaren.

Logboeken en beeldmateriaal van vele tochten liggen bij ons op zolder. Het is een stapel die blijft groeien. In 1981 voer de *Strinda* als een van de eerste voor het plezier gebouwde aken door het Götakanaal in Zweden. Wanneer het precies was, dat het varen op het schip de eigenaren te zwaar werd, is lastig te achterhalen. De betrokkenen zijn inmiddels overleden, anderen kunnen het niet met zekerheid zeggen. Wel is bekend dat het schip een aantal jaren te koop heeft gelegen voor er een zeer serieus bod op kwam. Toen het zover was schrokken wij ons

drie slagen in de rondte.

Het varen op de *Strinda* was voor ons toen al een feest. Er waren natuurlijk wel wat bezwaarpunten en we zagen als een huis op tegen het onderhoud en de verantwoording. Maar het plezier dat we aan het schip beleefden, wilden we toch eigenlijk liever niet kwijt. Wel de lusten, niet de lasten. Dat was voor ons toen een prima constructie.

Uiteindelijk zijn we bij de werf van Stofberg & Zn terecht gekomen. Tijdens een gesprek met de heer Stofberg sr en de heer Plesman heeft de belangstellende koper zijn koers gewijzigd. Toen begon ons eigen avontuur met het bikken van roest en het daarna rijkelijk spuiten met Owatrol.

De firma Stofberg voerde, kort na de verhuizing van de werf van Leimuiden naar Enkhuizen, de gewenste verbouwing uit. Voor een bedrag van 50.000 gulden kreeg de *Strinda* een zelflozende kuip waar zich geen oliehoudend water meer verzamelde. Er hoefde geen vuilwater meer zonder blikken of blozen overboord gepompt te worden, want dat gebeurde toen nog. Ook kwam er een veiliger plek voor de gastanks. We hadden toen ook de zekerheid dat het met onderwaterschip goed gesteld was.

Na een paar slapeloze nachten namen we het aanbod om het schip, na de grondige verbouwing en inclusief een schenking om de belasting te kunnen betalen, cadeau te krijgen aan. In de jaren die volgden is er, stapje voor stapje, op de werf van Stofberg telkens opnieuw gewerkt aan steeds weer verbeteringen om het schip samen de baas te kunnen blijven: een nieuwe klauw aan de gaffel, zodat het zeil ook, indien nodig, op voor de windse koers soepel strijkbaar is, een reef inrichting waardoor het zeil, ook zonder halsbrekende toeren uit te halen, kan worden gereefd, een nieuwe motor met voortank, die ons niet op de meest ongelegen momenten in de steek laat en extra luxe aan boord. Het vaarplezier is er, in de loop van al die jaren, alleen maar groter op geworden. Wij hopen nog lang van de *Strinda* te mogen genieten.

Cisca en Frans de Geer

